

TUCHTCOMMISSIE BETAALD VOETBAL

KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het verloop van de procedure

Per e-mailbericht d.d. 25 september 2018 is de heer E. Alkan (hierna: 'beschuldigde'), door de aanklager betaald voetbal (hierna: 'de Aanklager') ten laste gelegd dat hij in de periode van 1 juli 2015 tot 8 maart 2018 in strijd heeft gehandeld met primair het bepaalde in artikel 5 van het Reglement Intermediairs door een valse/vervalste – tweede – vertegenwoordigingsovereenkomst tussen hem en de heer T. Kongolo (hierna: 'Kongolo') (hierna: 'de Tweede Overeenkomst') heeft opgesteld en/of van de Tweede Overeenkomst opzettelijk gebruik heeft gemaakt, terwijl hij wist dat de Tweede Overeenkomst vals/vervalst was. Aan beschuldigde is subsidiair ten laste gelegd dat hij in strijd heeft gehandeld met artikel 6 van het Reglement Intermediairs door de Tweede Overeenkomst te sluiten, terwijl deze overeenkomst bepalingen bevat die in strijd zijn met het reglement van de KNVB en/of heeft nagelaten de Tweede Overeenkomst aan het bestuur betaald voetbal ter registratie aan te bieden.

De Aanklager is van mening dat deze zaak zich, gelet op de complexiteit daarvan, niet voor een schikkingsvoorstel leent en derhalve heeft de Aanklager beschuldigde bericht dat hij de zaak overeenkomstig artikel 10 lid sub b onder ii van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal ter behandeling aan de tuchtcommissie betaald voetbal (hierna: 'de Tuchtcommissie') zou voorleggen. Door de Aanklager is aan beschuldigde de mogelijkheid gegeven om uiterlijk voor 9 oktober 2018 schriftelijk verweer te voeren. Op 9 oktober 2018 heeft beschuldigde gebruik gemaakt van deze mogelijkheid gemaakt en schriftelijk verweer gevoerd.

Naar aanleiding van het verweer van beschuldigde heeft de aanklager per brief d.d. 22 oktober 2018 beschuldigde bericht dat hij – conform artikel 48 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal – de tenlastelegging heeft aangevuld, inhoudende de specificatie van de artikelen waarop het tenlastegelegde gebaseerd is. Op 22 oktober 2018 heeft de Aanklager de Tuchtcommissie verzocht de zaak in behandeling te nemen.

De Tuchtcommissie heeft in aanwezigheid van de Aanklager de zaak mondeling behandeld op donderdag 29 november 2018. Zij heeft bij die gelegenheid beschuldigde gehoord, bijgestaan door de mr. J. Blakborn en mr. M. Hazewinkel.

Bij die mondelinge behandeling zijn Kongolo (via Skype) en de heer M. Sinouh (hierna: 'Sinouh') als getuigen op zitting gehoord.

2. Vordering van de Aanklager

Het primair tenlastegelegde

De Aanklager is van oordeel dat het primair tenlastegelegde niet bewezen dient te worden geacht en hij verzoekt de Tuchtcommissie de beschuldigde hiervan vrij te spreken. Er zijn in de ogen van de aanklager te veel twijfels over dit punt.

Het subsidiair tenlastegelegde

De Aanklager stelt dat artikel 6 lid 1 van het Reglement Intermediairs bepaalt dat de inhoud van de standaardovereenkomst moet worden opgenomen in elke vertegenwoordigingsovereenkomst. Volgens de Aanklager heeft beschuldigde in strijd gehandeld met de strekking en de bedoeling van deze bepaling door met Kongolo de Tweede Overeenkomst te sluiten. Deze overeenkomst is strijdig met de Eerste Overeenkomst welke volgens de Aanklager geheel overeenkomt met de

standaardovereenkomst. De Aanklager stelt zich op het standpunt dat de strijdigheid tussen de twee overeenkomsten onder meer bestaat uit een exclusiviteitsbepaling, een verbod op tussentijdse opzegging, een boeteclausule en bepalingen over de vergoedingen die beschuldigde zou ontvangen, waaronder een vergoeding die Kongolo verschuldigd zou zijn in het geval Kongolo een deel van de transfersom zou ontvangen.

Het is volgens de Aanklager vanzelfsprekend dat het Reglement Intermediairs toelaat dat bepalingen van de standaardovereenkomst nader worden uitgewerkt. Maar het is niet toegestaan om naast een standaardovereenkomst nog een vertegenwoordigingsovereenkomst te sluiten welke volgens de Aanklager volstrekt tegenstrijdige bepalingen bevat met de andere overeenkomst. Zo stelt de Aanklager dat er in de Eerste Overeenkomst bepalingen staan dat Kongolo geen vergoeding verschuldigd is, terwijl in de Tweede Overeenkomst zeer ruime vergoedingsbepalingen zijn opgenomen. Volgens de Aanklager is voornoemde niet alleen dubieus en schimmig, maar volgens hem vanzelfsprekend ook in strijd met artikel 6 lid van het Reglement Intermediairs.

Voorts stelt de Aanklager dat artikel 1.1 van de Tweede Overeenkomst in strijd is met artikel 3 van de Intermediairsverklaring. Volgens de Aanklager heeft deze bepaling in de Intermediairsverklaring tot gevolg dat een intermediair de speler niet mag verbieden om zichzelf te vertegenwoordigen en niet mag verplichten om exclusief van de intermediair gebruik te maken. De Aanklager stelt zich op het standpunt dat artikel 1.1. van de Tweede Overeenkomst een dergelijke exclusiviteitsbepaling en een verbod voor de speler om zichzelf te vertegenwoordigen inhoudt, het zogenaamde zelfbeschikkingsrecht. Artikel 1.1. van de Tweede Overeenkomst is daarmee volgens de Aanklager ook in strijd met het Reglement Intermediairs nu uit artikel 5 lid 1 sub a en artikel 2, lid 3 sub a van het reglement Intermediairs voortvloeit dat de intermediair gebonden is aan de Intermediairsverklaring.

De Aanklager is ook van mening dat artikel 4.2 van de Tweede Overeenkomst in strijd is met het verbod om een belang te hebben in een, al dan niet toekomstige, transfervergoeding. Volgens de Aanklager staat in artikel 4.2 dat beschuldigde recht zou hebben op 50% van de beëindigingsvergoeding die Kongolo bij een transfer eventueel ontvangt. Het verbod op een dergelijke bepaling is volgens de Aanklager opgenomen in artikel 8, lid 9 van het Reglement Intermediairs. De Aanklager stelt dat beschuldigde met Feyenoord een vooraf vastgestelde vergoeding naar rato van de hoogte van de transfersom is overeengekomen. Daarnaast zou beschuldigde op grond van artikel 4.2 ook nog recht hebben op 50% van de vergoeding die Kongolo zou ontvangen. De Aanklager stelt dat deze afspraak in strijd is met nationale en internationale reglementen.

Tot slot staat volgens de Aanklager vast dat beschuldigde heeft nagelaten de Tweede Overeenkomst ter registratie aan het bestuur betaald voetbal aan te bieden, zoals verplicht is in artikel 6, lid 1 van het Reglement Intermediairs. De Aanklager stelt dat alleen de Eerste Overeenkomst naar Feyenoord is gestuurd welke met de arbeidsovereenkomst d.d. 19 november 2015 naar de KNVB ter registratie is verzonden.

Ernst van de overtredingen

De Aanklager stelt dat – ook in het geval het primair ten laste gelegde niet bewezenverklaard kan worden – er nog steeds sprake is van ernstige schendingen van de reglementen van de KNVB. Volgens de Aanklager is de verplichting om transparant te zijn over alle afspraken tussen intermediair en speler van groot belang voor de bescherming van spelers, clubs en de voetbalsport. De Aanklager benadrukt dat juist de verplichting om de afspraken door de KNVB te laten toetsen voorkomt dat er onreglementaire, onwettige of dubieuze afspraken worden gemaakt. De Aanklager stelt dat in het betaald voetbal regelmatig grote bedragen omgaan bij de beloning en de overschrijving voor spelers. Dit maakt dat een volledige toetsing vanuit de KNVB op de afspraken met intermediairs noodzakelijk is. De Aanklager stelt dat beschuldigde bewust en vanuit een eigen financieel belang de Tweede Overeenkomst heeft weggehouden voor de KNVB, terwijl deze overeenkomst volgens de Aanklager bovendien onreglementaire bepalingen bevat.

Strafeis

Ervan uitgaande dat alleen het subsidiair tenlastegelegde bewezen kan worden, is het passend en geboden dat beschuldigde wordt veroordeeld tot een geldboete van € 15.000,- (vijftienduizend euro) en daarnaast tot een ontzegging van het recht tot het uitoefenen van de functie van intermediair voor duur van 12 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van 2 (twee) jaar.

3. Verweer beschuldigde

Het primair tenlastegelegde

Beschuldigde geeft aan het niet eens te zijn met hetgeen hem ten laste is gelegd door, zakelijk weergegeven, het navolgende aan te geven.

Ten aanzien van het primair ten laste gelegde, stelt beschuldigde dat deze kennelijk voortvloeit uit de stelling van Kongolo dat hij de Eerste Overeenkomst wel heeft ondertekend, maar de Tweede Overeenkomst niet. Volgens beschuldigde is deze stelling van Kongolo onjuist.

Door beschuldigde wordt gewezen op het arbitraal vonnis van de Arbitragecommissie met nr. 1449 tussen partijen Wins/Blakborn-Veerman, waarin eveneens de vraag werd opgeworpen of de betreffende vertegenwoordigingsovereenkomst vals of vervalst was. De Arbitragecommissie heeft in dat vonnis onder punt 14 in aanmerking genomen dat, indien het gaat om het leveren van bewijs tegen een akte in de zin van artikel 157 van het wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, er strenge eisen aan de bewijslevering moeten worden gesteld. Volgens beschuldigde gaat het in onderhavige zaak ook om een dergelijke akte, waarbij volgens beschuldigde de blote stelling van Kongolo, dat hij de Tweede Overeenkomst niet zou hebben getekend, het enige bewijs is tegen het bestaan van de akte. Volgens beschuldigde is dat volstrekt onvoldoende om tot het oordeel te kunnen/mogen komen dat de akte niet authentiek is. Beschuldigde stelt dat meerdere bewijsmiddelen aantonen dat de akte wel authentiek is.

Totstandkoming van de Tweede Overeenkomst

Beschuldigde stelt dat er twee getuigen, de heer A. Dursun (hierna: 'Dursun') en Sinouh, zijn die – schriftelijk – bevestigen dat Kongolo de Tweede Overeenkomst wél heeft ondertekend op donderdag 3 september 2015 in het Hilton Hotel te Amsterdam. Sinouh en Dursun waren bij de ontmoeting en verklaren expliciet dat er twee (2) keer drie (3) overeenkomsten zijn getekend door Kongolo en door beschuldigde. Volgens beschuldigde betekent dit dat er – inclusief zijn eigen verklaring – drie verklaringen zijn waaruit blijkt dat er drie exemplaren van de Tweede Overeenkomst zijn ondertekend door Kongolo.

Onbetrouwbaarheid stellingen Kongolo t.a.v. de Tweede Overeenkomst

Uit het dossier blijkt volgens beschuldigde dat Kongolo over de tijd en locatie van het ondertekenen van de overeenkomst(en) meerdere onjuiste en tegenstrijdige verklaringen bij de Integriteitseenheid en in de arbitrageprocedure heeft afgelegd. Volgens beschuldigde kan hieruit de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van Kongolo worden afgeleid. Volgens beschuldigde heeft dit zowel te maken met de datum als de plaats van ondertekening van de Tweede Overeenkomst. Nu Sinouh, Dursun en de heer B. Sneijder tezamen schriftelijk hebben verklaard dat voornoemde ontmoeting in het Hilton Hotel heeft plaatsgevonden en Sinouh dit tijdens de zitting als getuige heeft herhaald zijn volgens beschuldigde de verklaringen van Kongolo aantoonbaar onjuist en innerlijk tegenstrijdig.

Aanwijzingen betrouwbaarheid/authenticiteit Tweede Overeenkomst

Ten aanzien van de door de Integriteitseenheid gemaakte opmerking voor wat betreft het ontbreken van nietjes (of niet-gaten) in de – tijdens de hoorzitting – overlegde Eerste en Tweede overeenkomst, stelt beschuldigde dat voornoemde juist in het voordeel van beschuldigde pleit. Immers, zo stelt beschuldigde, betroffen deze overeenkomsten originele versies en ontbreekt bij alle pagina's van de

Tweede Overeenkomst een nietje, hetgeen volgens beschuldigde wijst op het bestaan van twee separate en verschillende overeenkomsten, inhoudende de Eerste Overeenkomst inclusief nietjes en de Tweede Overeenkomst zonder nietjes.

Ten aanzien van het verschil in opmaak van de overeenkomsten, stelt beschuldigde dat, nu de Integriteitseenheid deze afwijkingen niet heeft gespecificeerd, het niet anders kan zijn dan dat de Integriteitseenheid doelt op het verschil in witregels tussen de artikelen. Beschuldigde stelt dat voor het overige geen sprake is van een afwijkende opmaak. Volgens beschuldigde is het logisch te verklaren dat de laatste artikelen van de Tweede Overeenkomst overeenkomen met de Eerste Overeenkomst nu deze standaardbepalingen door beschuldigde in de Tweede Overeenkomst zijn overgenomen in het door beschuldigde gebruikte Word document van de Tweede Overeenkomst.

Gebruik van twee vertegenwoordigingsovereenkomsten

Volgens beschuldigde is het binnen het betaalde voetbal niet ongebruikelijk dat op dezelfde dag twee overeenkomsten over het onderwerp 'vertegenwoordiging' worden gesloten. Volgens beschuldigde is het ongebruikelijk als dit niet gebeurt. Beschuldigde stelt in dat kader dat Janssen tijdens de hoorzitting van Janssen d.d. 28 november 2016 dit heeft bevestigd. Door Janssen is volgens beschuldigde gesteld dat er meestal twee overeenkomsten worden gesloten en dat de vergoeding niet wordt opgenomen in de KNVB-overeenkomsten.

Op basis van het voorgaande stelt beschuldigde dat hij niet in strijd met het Reglement Intermediairs heeft gehandeld en verzoekt derhalve primair om vrijspraak.

Het subsidiair tenlastegelegde

Niet-registratie van de Tweede Overeenkomst

Beschuldigde erkent dat de Tweede Overeenkomst niet bij de KNVB is aangeboden ter registratie. In dat kader stelt beschuldigde dat hij ten tijde van het ondertekenen van de Tweede Overeenkomst in de veronderstelling was dat het akkoord van de speler voldoende was voor een rechtsgeldige overeenkomst en dat voor de registratie van de arbeidsovereenkomst maar één vertegenwoordigingsovereenkomst diende te worden aangeleverd. Beschuldigde erkent echter dat hij ook de Tweede Overeenkomst had moeten laten registreren en heeft aangegeven dat hij sindsdien al zijn afspraken laat registreren in één overeenkomst.

Artikel 1.1. van de Tweede Overeenkomst

Volgens beschuldigde is de in artikel 1.1. van de Tweede overeenkomst voorkomende exclusiviteitsbepaling niet in strijd met de Intermediairsverklaring.

Beschuldigde erkent wel dat de tweede zin van artikel 1.1. van de Tweede Overeenkomst strijdig is met artikel 3 van de Intermediairsverklaring. Beschuldigde stelt in dat kader dat uit de feiten en omstandigheden van deze zaak echter volgt dat Kongolo feitelijk nooit gebonden is geweest aan deze bepaling. Beschuldigde stelt immers dat Kongolo primair de Tweede Overeenkomst nooit heeft ondertekend, zelfstandig heeft opgezegd en vervolgens voor zichzelf is gaan optreden bij de totstandkoming van contracten en transfers met Feyenoord en AS Monaco. Volgens beschuldigde betekent dit dat Kongolo in de praktijk geen beperkingen van de desbetreffende bepalingen heeft ondervonden.

Artikel 4.2 van de Tweede Overeenkomst

Volgens beschuldigde is ook artikel 4.2 niet in strijd met enige regelgeving. Indien de redenering van de Aanklager wordt gevolgd, dan stelt beschuldigde dat de financiële afspraak tussen Kongolo en Feyenoord, zoals opgenomen in aanhangsel 1 bij de arbeidsovereenkomst, ook in strijd zou zijn met het TPO-verbod. Volgens beschuldigde is dit niet het geval nu er een vaste nominale beëindigingsvergoeding tussen Kongolo en Feyenoord is overeengekomen op basis van de door de KNVB en de Federatie van betaaldvoetbalorganisaties (hierna: 'FBO') erkende nominale staffel en

heeft de KNVB deze overeenkomst ook goedgekeurd en geregistreerd. Volgens beschuldigde is het derhalve toegestaan met Kongolo overeen te komen dat hij recht heeft op een gedeelte van deze legale nominale beëindigingsvergoeding. Door beschuldigde wordt gesteld dat er geen sprake is van een transfervergoeding waarvan een aandeel wordt verkregen, maar van een beëindigingsvergoeding. Beschuldigde stelt dat de gemaakte financiële afspraak gangbaar is welke aantoonbaar ook door de KNVB is en wordt geaccordeerd. Tot slot stelt beschuldigde dat de Arbitragecommissie in het arbitraal vonnis van 1 november 2017 in de zaak tussen partijen Wins/Blakborn-Veerman (nr. 1449) over deze financiële afspraak tussen een intermediair en een speler heeft geoordeeld. Beschuldigde stelt dat door de Arbitragecommissie een identieke afspraak tussen een intermediair en een speler rechtsgeldig werd geacht.

Volgens beschuldigde is deze bepaling derhalve niet in strijd met het Reglement Intermediairs.

Beschuldigde stelt voorts dat hij met deze bepaling alleen beoogde te bereiken dat andere intermediairs de overeenkomst zouden proberen te omzeilen door de speler formeel zichzelf te laten vertegenwoordigen maar in principe wel als intermediair voor de speler te fungeren.

Beschuldigde verzoekt de Tuchtcommissie ten aanzien van het subsidiair ten laste gelegde gedeeltelijk vrij te spreken doch zonder oplegging van enige verdere sanctie.

4. Gedeeltelijke bewezenverklaring

De Tuchtcommissie acht het primair aan beschuldigde ten laste gelegde niet bewezen en spreekt hem daarvan vrij.

Ten aanzien van het subsidiair aan beschuldigde ten laste gelegde is de Tuchtcommissie wel tot een bewezenverklaring gekomen.

De Tuchtcommissie acht het wettig en overtuigend bewezen dat de Tweede Overeenkomst door beschuldigde niet ter registratie is aangeboden bij de KNVB en dat deze een bepaling bevat die in strijd is met de reglementen van de KNVB, te weten de bepaling zoals opgenomen in de tweede volzin van artikel 1.1.

De exclusiviteitsbepaling, zoals opgenomen in artikel 1.1., eerste volzin en de in artikel 4.2 opgenomen financiële afspraak tussen beschuldigde en Kongolo van de Tweede Overeenkomst, is naar het oordeel van de Tuchtcommissie niet in strijd met de reglementen van de KNVB.

5. Bespreking van het verweer

Zoals door de Aanklager gesteld, dient door de Tuchtcommissie te worden bepaald of er sprake is van een valse/vervalste – tweede – vertegenwoordigingsovereenkomst tussen hem en Kongolo (de Tweede Overeenkomst) en/of van de Tweede Overeenkomst opzettelijk gebruik is gemaakt door beschuldigde, terwijl hij wist dat de Tweede Overeenkomst vals/vervalst was.

Het primair tenlastegelegde

De Tuchtcommissie stelt zich – in lijn met beschuldigde en de Aanklager – op het standpunt dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat er sprake is van een valse/vervalste vertegenwoordigingsovereenkomst (de Tweede Overeenkomst). Op basis van het verweer van beschuldigde op zitting en de verklaringen van de getuigen Kongolo en Sinouh is er naar het oordeel van de Tuchtcommissie sprake van voldoende twijfel om met zekerheid te kunnen vaststellen dat beschuldigde de Tweede Overeenkomst heeft vervalst dan wel hiervan gebruik heeft gemaakt.

Het subsidiair tenlastegelegde

Dat de Tweede Overeenkomst niet door beschuldigde ter registratie is aangeboden bij de KNVB is door beschuldigde op zitting erkend.

Het gaat voorts in de kern om de vraag of de – door de Aanklager aangehaalde – bepalingen in de Tweede Overeenkomst in strijd zijn met de reglementen van de KNVB. Het gaat volgens de Tuchtcommissie dan om de twee navolgende bepalingen.

Artikel 1.1. van de Tweede Overeenkomst

“Partijen zijn overeengekomen dat de Intermediair de Speler gedurende de duur van deze overeenkomst wereldwijd exclusief zal vertegenwoordigen bij de onderhandelingen betreffende de totstandkoming van spelerscontracten en/of overeenkomsten betreffende de overschrijving van de Speler. Het staat de speler derhalve uitdrukkelijk NIET vrij zichzelf – zonder de vertegenwoordiging van de Intermediair – te vertegenwoordigen bij dergelijke activiteiten.”

De Tuchtcommissie komt – op grond van artikel 3 van de Intermediairsverklaring – tot het oordeel dat het een speler en een intermediair is toegestaan om een vertegenwoordigingsovereenkomst te sluiten met daarin opgenomen een (wereldwijde) exclusiviteitsbepaling die – voor de duur van de overeenkomst – ziet op de exclusieve vertegenwoordiging door de intermediair met wie de overeenkomst wordt gesloten. Bovendien stelt de Tuchtcommissie dat er geen reglementaire bepaling is die het verbiedt om een dergelijke exclusiviteitsbepaling op te nemen.

De Tuchtcommissie komt derhalve tot het oordeel dat de eerste volzin van de bepaling, zoals opgenomen in artikel 1.1. van de Tweede Overeenkomst, is toegestaan.

Ten aanzien van de tweede volzin – het zogenaamde zelfbeschikkingsrecht – stelt de Tuchtcommissie dat de Arbitragecommissie heeft bepaald dat het een speler vrijstaat zonder de assistentie van een derde voor zichzelf te contracteren, ook als hij gebonden is aan een exclusieve vertegenwoordigingsovereenkomst (Ceasar Sports Account B.V./Tissoudali, nr. 1446 d.d. 28 juni 2017). Bovendien is het bovenstaande naar het oordeel van de Tuchtcommissie eveneens toegestaan op grond van artikel 3 van de Intermediairsverklaring.

De Tuchtcommissie komt derhalve tot het oordeel dat de tweede volzin van de bepaling, zoals opgenomen in artikel 1.1. van de Tweede Overeenkomst, niet is toegestaan.

Artikel 4.2 van de Tweede Overeenkomst

“De Speler en de Intermediair komen overeen dat, indien door de Intermediair voor de Speler in de onderhandelingen bij de totstandkoming van de arbeidsovereenkomst wordt bedongen dat de Speler recht geeft op een beëindigingsvergoeding in het geval een nieuwe werkgever aan de huidige werkgever van de Speler een transfersom betaald, de Intermediair van de speler een gedeelte van deze beëindigingsvergoeding ontvangt. De intermediair ontvangt 1/2 deel van deze beëindigingsvergoeding.”

De kernvraag is of de hierboven genoemde bepaling te rijmen is met artikel 8, in het bijzonder de leden 8 en 9 van het Reglement Intermediairs. De bepalingen uit het Reglement Intermediairs die in dezen van belang zijn luiden als volgt.

Artikel 8 lid 8 Reglement Intermediairs

“Het is een club niet toegestaan een vergoeding die betaald moet worden aan een andere club, waaronder begrepen een vergoeding verband houdende met de overschrijving van een speler, opleidingsvergoeding en/of solidariteitsbijdrage als bedoeld in artikel 3 en 4 van het Reglement

Overschrijvingsbepalingen Algemeen, Opleidingsvergoeding en Solidariteitsbijdrage, geheel en/of gedeeltelijk te betalen aan een intermediair en/of door een intermediair te doen betalen”.

Deze bepaling in het Reglement Intermediairs geldt per 1 april 2015 (en stond ook in het Reglement Spelersmakelaars, artikel 1 lid 5), maar is in de onderhavige aangelegenheid niet aan de orde nu er niet sprake is van een ‘inkomende’ transfer, immers Feyenoord heeft niet een transfervergoeding aan een andere club moeten betalen. Het betreft in het onderhavige geval een ‘uitgaande’ transfer, waarbij Feyenoord een transfervergoeding heeft ontvangen, waardoor deze bepaling naar het oordeel van de Tuchtcommissie niet van toepassing is.

Artikel 8 lid 9 Reglement Intermediairs

“Het is een intermediair niet toegestaan een belang te hebben in een, al dan niet toekomstige, vergoeding als genoemd in lid 8 van dit artikel.”

Ook deze bepaling in het Reglement Intermediairs geldt per 1 april 2015. Hiervoor gold het Reglement Spelersmakelaars. In artikel 1 lid 6 van het Reglement Spelersmakelaars stond dezelfde verbodsbepaling. Een inhoudelijke wijziging op dit punt heeft derhalve niet plaatsgevonden met de invoering van het Reglement Intermediairs.

De Tuchtcommissie stelt dat – naar aanleiding van de onduidelijkheid omtrent voornoemde regelgeving – per brief van 30 juni 2008 door de FBO, ProAgent en KNVB alternatieven zijn geschetst voor betalingen aan spelersmakelaars (nu intermediairs) die in overeenstemming leken te zijn met de op dat moment geldende regelgeving van de KNVB en de FIFA. Eén van deze alternatieven hield in dat in het spelerscontract tussen de betaaldvoetbalorganisatie en de speler wordt overeengekomen dat de betaaldvoetbalorganisatie een bepaald percentage van de transfervergoeding aan de speler zal betalen. De speler en de intermediair maken vervolgens afspraken over het door de speler aan de makelaar te betalen gedeelte van de vergoeding die aldus door de speler wordt ontvangen.

Aangezien de tekst van de hiervoor beschreven reglementaire verbodsbepaling niet is gewijzigd is de afspraak tussen beschuldigde en Kongolo die op deze tekst is gebaseerd toegestaan.

Naast de regelgeving inzake intermediairs heeft de Tuchtcommissie ook de regelgeving van de FIFA inzake ‘third party ownership’ (TPO) in acht genomen en dan met name de verbodsbepaling, zoals opgenomen in de FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players. De verbodsbepaling luidt als volgt.

Article 18ter Third-party ownership of players’ economic rights

1. *No club or player shall enter into an agreement with a third party whereby a third party is being entitled to participate, either in full or in part, in compensation payable in relation to the future transfer of a player from one club to another, or is being assigned any rights in relation to a future transfer or transfer compensation.*
2. *The interdiction as per paragraph 1 comes into force on 1 May 2015.*
3. *Agreements covered by paragraph 1 which predate 1 May 2015 may continue to be in place until their contractual expiration. However, their duration may not be extended.*
4. *The validity of any agreement covered by paragraph 1 signed between one January 2015 and 30 April 2015 may not have a contractual duration of more than one year beyond the effective date.*
5. *By the end of April 2015, all existing agreements covered by paragraph 1 need to be recorded within the Transfer Matching System (TMS). All clubs that have signed such agreements are required to upload them in their entirety, including possible annexes or amendments, in TMS, specifying the details of the third party concerned, the full name of the player as well as the duration of the agreement.*
6. *The FIFA Disciplinary Committee may impose disciplinary measures on clubs or players that do not observe the obligations set out in this article.*

In dit kader acht de Tuchtcommissie het van belang dat de KNVB de beëindigingsclausule in de arbeidsovereenkomst tussen Feyenoord en Kongolo heeft goedgekeurd en dat deze overeengekomen staffel dus naar het oordeel van de KNVB kennelijk niet in strijd is met de bepalingen van het TPO. De Tuchtcommissie oordeelt dat een afspraak tussen Kongolo en beschuldigde om een bepaald deel van

deze vergoeding te betalen aan beschuldigde dan ook niet in strijd kan zijn met de bepalingen van het TPO en derhalve ook niet in strijd met artikel 8 lid 9 van het Reglement Intermediairs.

De Tuchtcommissie komt derhalve tot het oordeel dat de bepaling, zoals opgenomen in artikel 4.2. van de Tweede Overeenkomst, is toegestaan.

Op basis van het bovenstaande is de Tuchtcommissie van oordeel dat beschuldigde de Tweede Overeenkomst niet ter registratie heeft aangeboden bij de KNVB en dat deze een bepaling bevat die in strijd is met de reglementen van de KNVB, te weten de bepaling zoals opgenomen in de tweede volzin van artikel 1.1.

Motivering op te leggen straf

De Tuchtcommissie is van oordeel dat de overtredingen van de reglementen van de KNVB, zoals hiervoor bewezen zijn geacht, strafwaardig zijn. Het niet ter registratie aanbieden van de Tweede overeenkomst is ernstig. De KNVB dient alle afspraken tussen de intermediair en de speler overgelegd te krijgen, zodat gecontroleerd kan worden of intermediair en speler zich wel aan de reglementen van de KNVB houden.

Door welbewust de Tweede Overeenkomst buiten het zicht van de KNVB te houden heeft beschuldigde opzettelijk de KNVB de mogelijkheid onthouden om deze overeenkomst te toetsen aan de reglementen van de KNVB. Daar komt bij dat beschuldigde een ervaren intermediair is die al jarenlang in die functie optreedt. Dat hij niet wist dat hij verplicht was om ook de Tweede Overeenkomst over te leggen is naar het oordeel van de Tuchtcommissie ongeloofwaardig.

Het opnemen van een bepaling in de Tweede Overeenkomst, die in strijd is met het zelfbeschikkingsrecht van Kongolo, is een ernstige aantasting van de rechten van Kongolo. Beschuldigde wist dat een dergelijke bepaling in strijd is met de intermediairsverklaring en heeft deze desondanks welbewust opgenomen in de Tweede Overeenkomst en deze bovendien aan het oog van de KNVB onttrokken.

Al met al zijn deze overtredingen zo ernstig dat een straf als na te melden passend is.

6. De beslissing

Het primair tenlastegelegde wordt niet bewezenverklaard.

Het overige onder het subsidiair tenlastegelegde, inhoudende dat beschuldigde in strijd heeft gehandeld met artikel 6 van het Reglement Intermediairs door de Tweede Overeenkomst te sluiten, terwijl deze overeenkomst bepalingen bevat die in strijd zijn met het reglement van de KNVB en dat beschuldigde heeft nagelaten de Tweede Overeenkomst aan het bestuur betaald voetbal ter registratie aan te bieden, wordt bewezenverklaard.

Beschuldigde is terzake van evenvermelde overtreding strafbaar.

Beschuldigde wordt met ingang van 3 december 2018 het recht ontzegd om voor de duur van 6 maanden, waarvan 3 maanden voorwaardelijk, als intermediair te fungeren, met een proeftijd van 2 jaar en veroordeeld tot een betaling van een geldboete van € 15.000,-.

De kosten van de mondelinge behandeling worden ten laste gebracht van beschuldigde.

Aldus beslist op 3 december 2018 door de heer mr. D. J. Van Dijk, voorzitter, de heer mr. M. van Dijk en de heer B. Van den Broek, leden, bijgestaan door de heer mr. M. Faouzi, secretaris.